

วาทกรรมการคุกคามทางเพศในชีวิตประจำวัน¹

The Discourse of Sexual Harassment in Daily Life

รัชฎาภรณ์ ศรีรักษา
ดร.ศิริพร ปัญญาเมธีกุล

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้วิเคราะห์วาทกรรมการคุกคามทางเพศในชีวิตประจำวัน เพื่อศึกษาวิเคราะห์กลวิธีการใช้ภาษาของผู้คุกคามทางเพศกับการโต้ตอบของผู้ถูกคุกคามทางเพศ และวิเคราะห์วาทกรรมการคุกคามทางเพศกับมุมมองของสังคม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ คือ นิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง จำนวน 353 คน จากการวิจัยพบกลวิธีการใช้ภาษาของผู้คุกคามทางเพศ ดังต่อไปนี้ 1) กลวิธีทางวากยสัมพันธ์ 2) กลวิธีทางศัพท์ 3) กลวิธีทางวัจนปฏิบัติศาสตร์และวาทกรรม ส่วนกลวิธีการโต้ตอบของผู้ถูกคุกคามทางเพศ พบ 2 วิธี ได้แก่ 1) กลวิธีทางศัพท์ 2) กลวิธีวัจนปฏิบัติศาสตร์และวาทกรรม การวิเคราะห์มุมมองการคุกคามทางเพศของผู้คุกคามทางเพศ สะท้อนให้เห็นได้จากกลวิธีการใช้ภาษาของผู้คุกคามทางเพศ ผู้คุกคามทางเพศเปรียบการคุกคามทางเพศหรือผู้ถูกคุกคามทางเพศเป็นเสมือนวัตถุ สิ่งของ อาหาร หรือสัตว์ ที่สื่อถึงเรื่องเพศและการมีเพศสัมพันธ์เท่านั้น การคุกคามทางเพศเป็นการแสดงอำนาจหรือความต้องการครอบงำผู้ถูกคุกคามทางเพศ ส่วนมุมมองของการโต้ตอบการคุกคามทางเพศของผู้ถูกคุกคามทางเพศ เปลี่ยนแปลงไปจากผู้รับการกระทำเป็นผู้โต้ตอบกลับการกระทำด้วยกลวิธีที่แตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับพฤติกรรมการคุกคามทางเพศที่เกิดขึ้น

คำสำคัญ การคุกคามทางเพศ วาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ ชีวิตประจำวัน

Abstract

This research presents a critical discourse analysis of sexual harassment in everyday conversation. The purposes of this research were to examine the linguistic strategies used in the language of sexual harassers and those who were the victims of the harassment and to study social perspectives. The sample data consisted of 353 undergraduate students. The results revealed that three major strategies used by the harassers are: 1) syntactic strategy 2) lexical strategy and 3) discourse – pragmatic

¹งานวิจัยนี้ได้รับการสนับสนุนทุนการศึกษาเพื่อทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษาประจำปีงบประมาณ 2556 จากบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

strategy. As for the language used by victims, two main strategies were used: 1) lexical strategy and 2) discourse – pragmatic strategy. The perspectives of the sexual harassers reflect from the results of harassers' strategies. Harassers perceive the act of sexual harassment or the harassment victims as objects, foods and animals, all of which reflect only a matter of sex and intercourse. Sexual harassment was considered an act of power or subjection of harasser. The perspectives of those who were harassed varied according to the sexual harassment behaviors, i.e., they changed from being the victim and responded by taking interactive actions dependent on the situation.

Keywords sexual harassment, critical discourse analysis

ภูมิหลัง

คนส่วนใหญ่รับรู้เรื่องการคุกคามทางเพศ (Sexual harassment) ผ่านข่าวอาชญากรรมการล่วงละเมิดเด็กหรือผู้หญิงทางอินเทอร์เน็ต จึงคิดว่าการคุกคามทางเพศเป็นเรื่องไกลตัว แต่จริงๆ แล้วผู้คนทั่วไปถูกคุกคามทางเพศแทบจะตลอดเวลาเพียงแต่ไม่ทราบว่าเป็นการคุกคามทางเพศ เช่น การจ้องมองหน้าอก เรียวขา การแสดงท่าทางที่สื่อไปในทางเพศ การพูดเรื่องตลกลามกหรือใช้คำที่สื่อเรื่องเพศ พฤติกรรมเหล่านี้ล้วนถือเป็นการคุกคามทางเพศ ปัจจุบันการคุกคามเกิดขึ้นกับทุกเพศ ทั้งเพศชาย เพศหญิง และเพศที่สาม ทุกบริบท โดยไม่เลือกเวลาและสถานที่ การคุกคามทางเพศเกิดขึ้นทั้งในหน่วยงานของภาครัฐและภาคเอกชน บริษัท สำนักงานองค์กรต่างๆ มากมาย

ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษากลวิธีการใช้ภาษาที่ใช้ในการคุกคามทางเพศ โดยพิจารณาจากการสนทนาของทั้งผู้คุกคามและผู้ถูกคุกคาม เพื่อวิเคราะห์ทากลวิธีของผู้คุกคามที่ใช้ในการคุกคามและกลวิธีที่ผู้ถูกคุกคามโต้ตอบกลับ นอกจากนี้ ผู้วิจัยจะวิเคราะห์วาทกรรมการคุกคามทางเพศกับมุมมองของสังคม เพื่อวิเคราะห์มุมมองการคุกคามทางเพศโดยวิเคราะห์จากกลวิธีทางภาษาที่ผู้คุกคามทางเพศและผู้ถูกคุกคามทางเพศเลือกใช้ ซึ่งสะท้อนให้เห็นได้จากการใช้ภาษา

วาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ (Critical Discourse Analysis: CDA)

วาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์เป็นแนวทางการศึกษาวาทกรรมที่ผสมผสานระหว่างทฤษฎีทางภาษาศาสตร์กับทฤษฎีทางสังคม มุ่งเน้นการอธิบายปรากฏการณ์ทางภาษาและการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่เกิดขึ้น ในการวิเคราะห์จะไม่มีอิทธิพลหรือความรู้สึกส่วนบุคคลเข้าไปเกี่ยวข้อง ทำให้วาทกรรมเชิงวิพากษ์มีความเป็นอิสระในการวิเคราะห์ ผู้วิจัยขอเสนอแนวคิดวาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ของแฟร์คลาฟท์ (Fairclough, 1995) และแนวทางปริชานทางสังคมของ แวน ไดค์ (van Dijk, 1997) ซึ่งเป็นแนวคิดที่โดดเด่นในสาขานี้

แฟร์เคลาฟฟ์ กล่าวถึงวาทกรรมโดยอ้างแนวคิดด้านภาษาศาสตร์และสังคมศาสตร์ไว้ว่า
 “Like many linguists, I shall use ‘discourse’ to refer to spoken and written language use, though I also want to extend it to include other types of semiotic activity (i.e. activity which produces meanings), such as visual imaged (photography, film, video, diagrams) and non-verbal communication (e.g. gestures).In referring to language use as discourse, I am signaling a wish to investigate it in a way that is informed by the social theory insights mentioned above, as a form of social practices.”

แฟร์เคลาฟฟ์ “นิยาม วาทกรรม คือ การใช้ภาษาพูดและเขียน รวมถึงกิจกรรมที่สื่อความหมายต่างๆ เช่น การถ่ายภาพ ภาพยนตร์ วิดีโอ แผนภูมิ และการสื่อสารแบบอวัจนภาษา (ณัฐพร พานโพธิ์ทอง. 2556: 7; อ้างอิงจาก Fairclough. 1995b: 54) ในการอ้างอิงการใช้ภาษาของวาทกรรมตามทฤษฎีด้านสังคมว่าเป็นวิถีปฏิบัติทางสังคมรูปแบบหนึ่ง” นอกจากนิยามข้างต้นแล้ว แฟร์เคลาฟฟ์ เสนอกรอบในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับสังคม เรียกว่า “กรอบมิติทั้งสามของวาทกรรม” (The three dimensional framework) โดยในการสื่อสารหนึ่งๆ จะประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ส่วน ได้แก่

1. **ตัวบท (Text)** หมายถึง ภาษาพูดหรือภาษาเขียน

2. **วิถีปฏิบัติทางวาทกรรม (Discourse practices)** คือ กระบวนการผลิต (Text production) และการตีความตัวบท (Text interpretation) แนวทางการวิเคราะห์ที่ปฏิบัติการทางวาทกรรมเป็นการพิจารณาในแง่กระบวนการผลิต การบริโภคร และ การกระจายของตัวบท โดยพิจารณาว่า ใคร คือผู้ผลิต ใคร คือผู้บริโภคร ตัวบทกระจายไปในสังคมอย่างไร ด้วยวิธีการอย่างไร

3. **วิถีปฏิบัติทางสังคมวัฒนธรรม (Socio-cultural practices)** คือ สถานการณ์ทางสังคมและวัฒนธรรมที่สื่อสาร ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่อยู่ภายใต้ระบบระเบียบทางสังคมวัฒนธรรมที่เป็นข้อกำหนดพื้นฐานในกระบวนการผลิตตัวบทนั้น

การคุกคามทางเพศ

ความหมายการคุกคามทางเพศโดยทั่วไปเป็นการให้ความหมายเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นของการคุกคามทางเพศ ซึ่งมีนักวิชาการและนักวิจัยได้ให้ความหมายไว้มากมาย ผู้วิจัยได้รวบรวมและสรุปได้ดังนี้ การคุกคามทางเพศหมายถึง พฤติกรรมทางเพศที่แสดงออกในลักษณะที่ไม่พึงประสงค์ กล่าวคือ การสร้างความรำคาญ กระทบกระชอนใจแก่อีกฝ่ายหนึ่ง (Bravo; & Cassedy. 1992: 17; และ Brandenbrug. 1997: 1) ส่วนอีกความหมายหนึ่งเป็นด้านการคุกคามทางเพศในสถานที่ทำงาน ฟาเลย์ (Farley. 1978: 14-15) เป็นผู้เริ่มนำคำนี้ขึ้นมาใช้

ในการจัดทำหนังสือเรื่อง “Sexual Shakedown: The Sexual harassment on the job” โดยให้คำนิยาม การคุกคามทางเพศว่า เป็นพฤติกรรมของผู้ชายซึ่งแสดงสิทธิในบทบาททางเพศเหนือหน้าที่การงานของผู้หญิงในฐานะที่เป็นคนงาน โดยพฤติกรรมดังกล่าว ปรากฏจากการตอบสนอง และไม่ได้รับการเชื่อเชิญ รวมถึงการกระทำซ้ำๆ ซากๆ เรียกร้อง ชักชวนให้มีเพศสัมพันธ์ และการข่มขืน ซึ่งสอดคล้องกับโคชเรนและแมคคินนอน (Cochrane. 1993: 150; Mackinnon. 1979: 1) โดยนิยามการคุกคามทางเพศว่า เป็นการแสดงพฤติกรรมทางเพศ ซึ่งผู้มีอำนาจเหนือกว่าบังคับให้ผู้หญิงต้องยอมรับพฤติกรรมทางเพศที่ผู้หญิงไม่ปรารถนา ภายในบริบทของความสัมพันธ์ทางอำนาจที่ไม่เท่าเทียมกัน โดยมีพฤติกรรมการถูกล้มผัสโดยไม่ได้ร้องขอ การล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัว และการถูกวิจารณ์เกี่ยวกับเรื่องเพศ ซึ่งปรากฏจากการตอบสนอง และไม่ได้รับการเชื่อเชิญ

รูปแบบพฤติกรรมการคุกคามทางเพศ

การคุกคามทางเพศมีรูปแบบพฤติกรรมที่เกิดขึ้นอย่างหลากหลายจึงมีนักวิชาการได้เสนอรูปแบบต่างๆ ดังต่อไปนี้ พฤติกรรมการคุกคามทางเพศในสถานที่ทำงานแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. **การคุกคามทางเพศที่มีการยื่นเงื่อนไขแบบมีข้อแลกเปลี่ยน (Quip pro quo)** หรือเรียกว่า ยื่นหมูยยื่นแมว เป็นการคุกคามทางเพศที่ชัดเจน เนื่องจากผู้คุกคามเป็นผู้มีอำนาจเหนือกว่า เช่น ใช้เงื่อนไขในการเลื่อนตำแหน่ง เลื่อนเงินเดือน แลกกับการมีความสัมพันธ์ทางเพศ หรือหากได้รับการปฏิเสธ จะมีการกลั่นแกล้งในรูปแบบต่างๆ เช่น ทำให้เสียหน้าในการทำงาน พยายามทำลายชื่อเสียง ช่มชู้ว่าจะไล่ออก เป็นต้น

2. **การคุกคามทางเพศโดยการสร้างสิ่งแวดล้อมที่ไม่พึงปรารถนาในที่ทำงาน (Hostile work environment)** เป็นการสร้างสภาพการทำงาน และแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในสถานที่ทำงาน เช่น การเล่าเรื่องตลกลามก การมองอย่างสำรวจ การพยายามไซร์นิตยสารหรือสื่อลามก ซึ่งเป็นลักษณะที่น่ารังเกียจ ทำให้ประสิทธิภาพในการทำงานลดลง และเป็นอุปสรรคต่อการทำงาน

นอกจากนี้ ทิล (Till. 1980) ได้ศึกษาประสบการณ์การคุกคามทางเพศ และจัดประเภทการคุกคามทางเพศไว้ 5 ข้อ ดังนี้

1. **การก่อกวนทางเพศ (Gender harassment)** เป็นพฤติกรรมที่แสดงความมีอคติต่อเพศ ดูถูกเป็นปฏิบัติต่อเพศหญิง

2. **พฤติกรรมการยั่วทางเพศ (Seductive behavior)** เป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมและรุกราน เช่น การจ้องมองอย่างสำรวจ

3. **การติดสินบนทางเพศ (Sexual bribery)** เป็นกิจกรรมทางเพศที่อาศัยการให้รางวัล เช่น การเพิ่มเงินเดือน การให้คะแนนมากขึ้น

4. การบีบบังคับทางเพศ (Sexual coercion) เป็นการขู่ที่จะมีบทลงโทษเพื่อเป็นการบังคับให้ยินยอมทางเพศ เช่น ถ้าไม่ยอมมีเพศสัมพันธ์ด้วยจะให้สอบตก

5. การเอาเปรียบทางเพศ (Sexual imposition) เป็นการใช้กำลังหรือจู่โจมทางเพศ เช่น การแตะเนื้อต้องตัว การข่มขืน

ฟิตซ์เจอร์ลด์และคณะ (Fitzgerald; et al. 1985) ประมวลรูปแบบการคุกคามทางเพศ จากการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการคุกคามทางเพศของ ทิล (Till. 1980) เพื่อให้เกิดความชัดเจนมากขึ้น โดยแบ่งรูปแบบการคุกคามทางเพศออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1. การก่อกวนทางเพศ (Gender harassment) คือ การกระทำที่แสดงถึงทัศนคติทางลบกับผู้หญิง ทั้งทางวันภาษา และอวันภาษา ส่วนใหญ่จะเป็นการคุกคามผู้หญิงในเรื่องทั่วไป เช่น การวิจารณ์เรื่องร่างกาย การแต่งกาย หรือการเล่าเรื่องตลก ลามกเรื่องเพศ เป็นต้น

2. พฤติกรรมไม่พึงประสงค์ทางเพศ (Unwanted sexual attention) คือ การกระทำที่แสดงออกทั้งทางวันภาษา และอวันภาษา เป็นรูปแบบที่สังเกตเห็นได้ง่าย เพราะเป็นการคุกคามบุคคลหนึ่งๆ เช่น การเชื้อเชิญไปรับประทานอาหาร ไปเที่ยว หรือไปส่งที่บ้าน การส่งจดหมายด้วยถ้อยคำล่วงเกินทางเพศ และการโทรศัพท์ก่อกวน ซึ่งก่อความรำคาญกับผู้รับ การสัมผัสอย่างจงใจ การดื้อดึงให้เข้ามาดมและการข่มขู่หรือการทำร้ายเพื่อบังคับให้มีเพศสัมพันธ์ เป็นต้น

3. การบีบบังคับทางเพศ (Sexual coercion) คือ การบังคับให้มีเพศสัมพันธ์หรือกิจกรรมทางเพศ โดยเสนอผลประโยชน์หรือรางวัลเป็นผลตอบแทน และการข่มขู่เพื่อจะให้มีเพศสัมพันธ์ ถ้าผู้ถูกคุกคามไม่ทำตาม ก็จะมีการทำร้ายร่างกาย หรือมีการทำโทษ

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการถูกคุกคามทางเพศในนิสิตระดับปริญญาตรีที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2556 มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง จำนวน 353 คน โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

1) นิสิตคณะมนุษยศาสตร์ จากภาควิชาภาษาตะวันตก สาขาวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 90 คน สาขาวิชาภาษาฝรั่งเศส จำนวน 49 คน และนิสิตวิชาโท ภาควิชาภาษาศาสตร์ จำนวน 114 คน

2) นิสิตคณะพลศึกษา ภาควิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา จำนวน 100 คน

ข้อคำถามในแบบสำรวจพฤติกรรมการคุกคามทางเพศ ดัดแปลงจากแบบสอบถามของฟิตซ์เจอร์ลด์และชัลแมน (Fitzgerald; & Shullman. 1985) สาเหตุที่เลือกแบบสอบถามนี้ เนื่องจากเป็นแบบสอบถามประสบการณ์การคุกคามทางเพศ (Sexual Experience Questionnaire: SEQ) ที่มีการอ้างอิงในหลายงานวิจัยและครอบคลุมการคุกคามทางเพศทุกด้าน ได้แก่ การก่อกวนทางเพศ (Gender harassment) พฤติกรรมทางเพศที่ไม่พึงประสงค์

(Unwanted sexual attention) และการบีบบังคับทางเพศ (Sexual coercion) ซึ่งในแบบสำรวจพฤติกรรม การคุกคามทางเพศแบ่งออกเป็น 26 ข้อ ประกอบด้วยพฤติกรรมก่อกวนทางเพศ 6 ข้อ พฤติกรรม ทางเพศที่ไม่พึงประสงค์ 15 ข้อ และการบีบบังคับทางเพศ 5 ข้อ แบบสำรวจฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อยืนยันว่า พฤติกรรมการคุกคามทางเพศทั้ง 26 ข้อ เป็นพฤติกรรมการคุกคามทางเพศสำหรับคนไทยอย่างแท้จริง และ เพื่อป้องกันเรื่องความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมในการคุกคามทางเพศ เนื่องจากแบบสำรวจในงานวิจัยนี้ ดัดแปลงจากแบบสำรวจที่ของวัฒนธรรมตะวันตก

ทั้งนี้ ผู้วิจัยมีขั้นตอนในการจัดทำแบบสอบถามพฤติกรรมการคุกคามทางเพศ ดังนี้

1. คัดเลือกแบบสำรวจความคิดเห็นพฤติกรรมการคุกคามทางเพศ จำนวน 26 ข้อ เพื่อสำรวจว่า พฤติกรรมใดบ้างที่คนไทยคิดว่าเป็นการคุกคามทางเพศ ผู้วิจัยจะทำการคัดเลือกข้อมูล พฤติกรรมการคุกคามทาง เพศที่ผู้ตอบเลือก “ใช่” มากกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 50 และนำมาสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นพฤติกรรม การคุกคามทางเพศ เนื่องจากถือว่าเป็นข้อมูลที่ได้รับการยอมรับมากกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

2. ในแบบสอบถามความคิดเห็นพฤติกรรมการคุกคามทางเพศ ให้ผู้ตอบเลือกตอบ ข้อใดที่คิดว่า “ใช่” “ไม่ใช่” หรือ “ไม่แน่ใจ” ว่าเป็นพฤติกรรมการคุกคามทางเพศ หากผู้ตอบเลือก “ใช่” และเคยพบเหตุการณ์ดังกล่าวให้ เติมตัวอย่างประโยคหรือคำพูดที่ถูกรบกวน และประโยคที่ได้ตอบกลับ แต่หากไม่เคยพบเหตุการณ์ดังกล่าวให้เว้น ว่างในส่วนนี้ และหากผู้ตอบเลือก “ไม่ใช่” หรือ “ไม่แน่ใจ” ให้ระบุเหตุผลในช่องที่กำหนดให้ และพฤติกรรม การคุกคามทางเพศที่น้อยกว่าร้อยละ 50 ผู้วิจัยจะนำข้อมูลไปใช้วิเคราะห์ในเรื่องการคุกคามทางเพศกับมุมมอง ของสังคมต่อไป

วิธีการวิเคราะห์ทฤษฎีการใช้ภาษาของผู้คุกคามทางเพศและกลวิธีการโต้ตอบของผู้ถูกคุกคามทางเพศ

ผู้วิจัยวิเคราะห์โดยพิจารณา ตั้งแต่ระดับคำ วลี ประโยค ไปจนถึงระดับเหนือประโยคหรือระดับปริเฉท (Discourse) ที่ผู้คุกคามทางเพศใช้ในการคุกคามทางเพศและผู้ถูกคุกคามใช้ในโต้ตอบการคุกคามทางเพศ โดย พิจารณาตามแนวคิดทางด้านวาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ของ แวน ไดค์ (van Dijk, 1997) ซึ่งแบ่งการ วิเคราะห์ออกเป็นกลวิธีหลัก 3 กลวิธี ได้แก่ 1) กลวิธีทางวากยสัมพันธ์ 2) กลวิธีทางศัพท์ และ 3) กลวิธีทาง วัจนปฏิบัติศาสตร์และวาทกรรม

ข้อจำกัด ในการวิเคราะห์ข้อมูลการคุกคามทางเพศที่ได้เก็บข้อมูลจากแบบสอบถาม ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถาม เคยประสบมาก่อน ไม่ใช่การเก็บข้อมูลจากสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริง จึงเป็นข้อจำกัดที่ว่าการศึกษาเกิดขึ้นจาก แบบสอบถามทั้งสิ้น

ผลการวิเคราะห์กลวิธีการใช้ภาษาของผู้คุกคามทางเพศกับการโต้ตอบของผู้ถูกคุกคามทางเพศ

ผลการวิเคราะห์กลวิธีการใช้ภาษาของผู้คุกคามทางเพศกับการโต้ตอบของผู้ถูกคุกคามทางเพศจากการตอบแบบสอบถามพฤติกรรมกรรมการคุกคามทางเพศ ผู้วิจัยแบ่งผลการวิเคราะห์เป็น 2 ส่วน คือ

- 1) ผลการวิเคราะห์กลวิธีการใช้ภาษาของผู้คุกคามทางเพศ
- 2) ผลการวิเคราะห์กลวิธีการใช้ภาษาในการโต้ตอบของผู้ถูกคุกคามทางเพศ

1.1 ผลการวิเคราะห์กลวิธีการใช้ภาษาของผู้คุกคามทางเพศ

จากผลการวิเคราะห์กลวิธีการใช้ภาษาของผู้คุกคามทางเพศพบกลวิธีการคุกคามทางเพศ 3 กลวิธีหลัก ได้แก่ 1) กลวิธีทางวากยสัมพันธ์ 2) กลวิธีทางศัพท์ และ 3) กลวิธีทางวัจนปฏิบัติศาสตร์และ วาทกรรม ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

ตาราง 1 สรุปกลวิธีการใช้ภาษาของผู้คุกคามทางเพศ

กลวิธีทางภาษา	รูปภาพที่พบ	ตัวอย่างการคุกคามทางเพศ
1. กลวิธีทางวากยสัมพันธ์		
1.1 การขยายความ	“ขาว” “ใหญ่” “สวย” “แดง” “ฟิด”	“ฉันชอบหน้าอกเธอมันใหญ่มาก”
1.2 การสร้างเงื่อนไข	ถ้า (เงื่อนไข)...ผล... (เงื่อนไข) ผล	“ถ้าหนูไม่ยอมมีอะไรกับฉัน หนูจะโดน
2. กลวิธีทางศัพท์		
2.1 การใช้คำเรียกละหิหรืออวัยวะ ในร่างกายที่สื่อเรื่องเพศ	“ขา” “หน้าอก” “นม” “ตูด” “สะโพก” “ก้น”	“นี่ถ้าหน้าอกใหญ่กว่านี้อีกนิดคงสวยนะ”
2.2 การใช้คำสแลง	“ตี๋” “จุกกู๊” “กิ๊ก”	“แม่สาวน้อย สนใจไปจุกกู๊กับพี่มัย”
3. กลวิธีทางวัจนปฏิบัติศาสตร์และ วาทกรรม		
3.1 อุปลักษณะ		
3.1.1 อุปลักษณะกิริยาอาการที่สื่อ ถึงการมีเพศสัมพันธ์	“โดน” “เอา” “ทำ” “นอน”	“เคยโดนหรือยังน้องสาว”
3.1.2 อุปลักษณะสิ่งของ	“กะละมัง” “กระดาน” “ไม้กระดาน” “กระดานโต้คลื่น” “ขาโต๊ะสนุกเกอร์”	“ตูดใหญ่ยังกับกะละมัง”
3.1.3 อุปลักษณะอาหาร	“กิน” “ชิม” “หิว”	“ปากหวานจัง ขอชิมหน่อย”

กลวิธีทางภาษา	รูปภาพที่พบ	ตัวอย่างการคุกคามทางเพศ
3.1.4 อุปลักษณีสัตว์	“หอย” “หอยแมลงภู” “ปลาชะโด” “ช้าง” “แมวน้ำ”	“นั่นอะไรอยู่ในเป้าอะ ปลาชะโดรีเปลา”
3.1.5 อุปลักษณืทางการแพทย์	“ฉีดยา”	“เดี๋ยวฉีดยาเลย”
3.2 การใช้วัจนกรรม		
3.2.1 วัจนกรรมเชิญชวน	“ไป...ไหม (มัย)” “ไป...กัน” “ไป...ด้วยกันมัย” “...มัย”	“ไปดูจันดรา ^{กัน} จะไปดูฉากอย่างว่า”
3.2.2 วัจนกรรมชื่นชม	“สวย” “น่ารัก” “หน้าตาดี” “แต่งตัวดี/น่ารัก/สวย/หล่อ” “ชุดสวย” “หุ่นดี”	“หุ่นแบบนี้ใส่อะไรก็สวย”
3.2.3 วัจนกรรมตำหนิ	“สั้นจัง” “สั้นไปไหม” “คอกว้างจัง” “รัศรูปจัง”	“ทำไมใส่เสื้อคอกว้างจัง”
3.3 การใช้เสียงสื่อความหมาย อารมณ์ทางเพศ	1. การร้องเพลงลามก 2. การทำเสียงสื่อถึงเรื่องเพศ	“เห็นหมีหนูมัย เห็นหมีหนูมัย เห็นหมีหนูมัย “ “อ่า...ซัดดด” “อู๊วว อ่าห์”
3.4 การใช้วัจนภาษา	จับมือ ตั้งใจเดินชน แตะตัว การใช้ สายตามอง	พฤติกรรมพยายามจับมือท่านขณะ ยื่นของให้

จากตาราง 1 สามารถวิเคราะห์กลวิธีการใช้ภาษาของผู้คุกคามทางเพศ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) กลวิธีทางวากยสัมพันธ์

กลวิธีทางวากยสัมพันธ์ หมายถึง กลวิธีที่ผู้คุกคามทางเพศใช้โดยเน้นที่โครงสร้างไวยากรณ์ของภาษา ได้แก่ การขยายความ การสร้างเงื่อนไข ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 การขยายความ

ผู้คุกคามทางเพศใช้คำคุณศัพท์ในการขยายความของคำนาม เพื่อเน้นให้เห็นรูปร่าง ลักษณะ สรีระ อวัยวะของผู้ถูกคุกคามทางเพศ จากข้อมูลพบคำคุณศัพท์ขยายความของคำนามด้วยการใช้คำว่า “ขาว” “ใหญ่” “สวย” “เต่ง” เป็นต้น ตัวอย่างเช่น

- (1) “ชาขาวมากเลย”²
- (2) “ฉันชอบหน้าอกเธอมันใหญ่มาก”

1.2 การสร้างเงื่อนไข

จากแบบสอบถามพฤติกรรมการคุกคามทางเพศพบการสร้างเงื่อนไขโดยมักขึ้นต้นประโยคด้วยคำว่า “ถ้า...” หรือ ไม่ปรากฏด้วยคำว่า “ถ้า...” แต่เป็นการพูดเสนอเงื่อนไขและมีผลตามมา หรือปรากฏคำว่า “แล้ว” เพื่อแสดงผลของการกระทำจากเงื่อนไข จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบพฤติกรรมการสร้างเงื่อนไขที่เป็นการคุกคามทางเพศ ดังตัวอย่าง

- (3) “ถ้าหนูไม่ยอมมีอะไรกับฉัน หนูจะโดนไล่ออก!”³

จากตัวอย่าง (3) ผู้คุกคามแสดงเงื่อนไข โดยใช้คำว่า “ถ้า...” คือ ถ้าไม่ยอมมีเพศสัมพันธ์ด้วย ผล คือ ถูกไล่ออกจากงาน

- (4) “ถ้าคุณไม่มาหาผมที่ห้องคืนนี้ คุณจะโดนไล่ออก”

จากตัวอย่าง (4) ผู้คุกคามแสดงเงื่อนไข โดยใช้คำว่า “ถ้า...” คือ ถ้าคุณไม่มาหาผมที่ห้องคืนนี้ ผล คือ คุณจะโดนไล่ออก

2) กลวิธีทางศัพท์

กลวิธีทางศัพท์ หมายถึง กลวิธีที่ผู้คุกคามทางเพศใช้คำศัพท์สื่อถึงการคุกคามทางเพศ เช่น การใช้คำเรียกลีรีหรืออวัยวะในร่างกายที่สื่อเรื่องเพศ การใช้คำสแลง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 การใช้คำเรียกลีรีหรืออวัยวะในร่างกายที่สื่อเรื่องเพศ

การใช้คำเรียกลีรีหรืออวัยวะในร่างกายที่สื่อเรื่องเพศเป็นคำที่ผู้คุกคามทางเพศใช้อ้างถึงส่วนประกอบหรืออวัยวะในร่างกายของผู้ถูกคุกคาม เช่น คำว่า “ขา” “หน้าอก” “นม” “ตูด” “สะโพก” “ก้น” เป็นต้น ซึ่งจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าคำเหล่านี้จะเพิ่มความรุนแรงของการคุกคามขึ้น เมื่อเกิดร่วมกับคำคุณศัพท์ โดยทำหน้าที่ขยายคำนามเหล่านี้ เช่น “ขาขาว” “หน้าอกใหญ่” “หน้าอกแดง” “นมใหญ่” “ตูดใหญ่” “สะโพกใหญ่” จากข้อมูลพบการใช้คำเรียกลีรีหรืออวัยวะในร่างกายที่สื่อเรื่องเพศ ดังตัวอย่าง

- (5) “นี่ถ้าหน้าอกใหญ่กว่านี้อีกนิดคงสวยนะ”
- (6) “ตูดใหญ่มาก”

²ภาษาที่ใช้ของผู้คุกคามทางเพศคัดลอกมาจากการเขียนตอบของผู้ตอบแบบสอบถามพฤติกรรมการคุกคามทางเพศ ดังนั้นการสะกดคำและการใช้เครื่องหมายต่างๆ จึงเป็นไปตามที่ผู้ตอบแบบสอบถามฯ ให้ข้อมูลโดยมิได้มีการเปลี่ยนแปลงแต่อย่างใด

³ การวิเคราะห์กลวิธีในแต่ละตัวอย่างอาจมีมากกว่าหนึ่งกลวิธี เช่น ตัวอย่าง (3) มีทั้งกลวิธีการสร้างเงื่อนไข และกลวิธีวิัจนกรรมการขู่ แต่ในตัวอย่างนี้อธิบายกลวิธีการสร้างเงื่อนไขเท่านั้นจึงมิได้กล่าวกลวิธีวิัจนกรรมการขู่

2.2 การใช้คำสแลง

การใช้คำสแลง คือ การใช้คำที่สื่อถึงเพศหรือการมีเพศสัมพันธ์ เช่น คำว่า “ตี๋” “จุกกู๊” “กิ๊ก” จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบการใช้คำสแลง ดังตัวอย่าง

(7) “ไปตี๋ไปมึง”

ตัวอย่าง (7) “ตี๋” หมายถึง การช่วยตัวเองของเพศหญิง

(8) “แม่สาวน้อย สนใจไปจุกกู๊กับพี่มัย”

ตัวอย่าง (8) “จุกกู๊” หมายถึง การมีเพศสัมพันธ์

3) กลวิธีทางวาทปฏิบัติศาสตร์และวาทกรรม

กลวิธีทางวาทปฏิบัติศาสตร์และวาทกรรม หมายถึง กลวิธีการใช้ภาษาสื่อถึงการคุกคามทางเพศ โดยต้องอาศัยบริบท ความรู้พื้นฐาน และความเข้าใจเกี่ยวกับคำศัพท์ด้านเพศและการมีเพศสัมพันธ์ประกอบการตีความ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.1 อุปลักษณ์ (Metaphor)

อุปลักษณ์เป็นคำที่นำความหมายของคำไปใช้ในเชิงเปรียบเทียบ รวมทั้งขยายความหมายของคำออกไปจากความหมายเดิม การแสดงการเปรียบเทียบสองสิ่งที่มีคุณสมบัติเหมือนหรือคล้ายคลึงกัน รวมถึงการเปรียบเทียบเป็นการถ่ายโยงความคิดโดยมีการถ่ายโยงความหมายจากวงความหมายหนึ่งไปยังอีกวงความหมายหนึ่ง จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลการคุกคามทางเพศพบว่าผู้คุกคามทางเพศใช้อุปลักษณ์ เพื่อสื่อถึงการคุกคามทางเพศ อาจเนื่องจากการพูดเรื่องเพศหรือการมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องที่สังคมไทยยังไม่ได้รับการยอมรับที่จะพูดได้อย่างเปิดเผย จึงใช้อุปลักษณ์เป็นการสื่อที่ทำให้เห็นภาพเกี่ยวกับเรื่องเพศแทนการพูดถึงเรื่องเพศตรงๆ จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าผู้คุกคามทางเพศเลือกใช้อุปลักษณ์ในการเปรียบเทียบรูปร่าง อวัยวะ หรือสัดส่วนในร่างกาย ซึ่งพบอุปลักษณ์ดังนี้ 1) อุปลักษณ์กิริยาอาการที่สื่อถึงการมีเพศสัมพันธ์ 2) อุปลักษณ์สิ่งของ 3) อุปลักษณ์อาหาร 4) อุปลักษณ์สัตว์ และ 5) อุปลักษณ์ทางการแพทย์

3.1.1 อุปลักษณ์กิริยาอาการที่สื่อถึงการมีเพศสัมพันธ์

อุปลักษณ์กิริยาอาการที่สื่อถึงการมีเพศสัมพันธ์เป็นการใช้คำแสดงกิริยาอาการต่างๆ สื่อให้เห็นภาพเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบการใช้คำที่แสดงกิริยาอาการเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ ได้แก่ คำว่า “โดน” “เอา” “ทำ” “นอน” ดังตัวอย่าง

(9) “ไปนอนด้วยไหม”

(10) “เคยโดนหรือยังน้องสาว”

(11) “แฟนเอาบ่อยไหมเนี่ย”

(12) “ถ้าไม่ยอมให้ทำ จะปรับเธอตนะ”

จากตัวอย่าง (9) – (12) สังเกตได้ว่าคำที่สื่อการมีเพศสัมพันธ์คือคำว่า “โดน” “เอา” “ทำ” “นอน” เป็นคำกริยาแสดงอาการ กล่าวคือ

คำว่า “โดน” เป็นคำกริยา หมายถึง กระทบกระทั่ง กระทบกระทั่ง สัมผัสถูกต้อง ถูก (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. 2546: 418)

คำว่า “เอา” เป็นคำกริยา หมายถึง ยึด รั้งไว้ พา นำ ต้องการ (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. 2546: 1395)

คำว่า “ทำ” เป็นคำกริยา หมายถึง กระทำ ดำเนินการ ปฏิบัติงาน (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. 2546: 526)

คำว่า “นอน” เป็นคำกริยา หมายถึง เอนตัวลงกับพื้นหรือที่ใดๆ (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. 2546: 567)

ในทั้ง 4 คำ แสดงสื่อถึงการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งไม่สามารถพิจารณาได้จากความหมายประจำรูป เนื่องจากการขยายความหมายออกไป นั่นคือ คำว่า “โดน” ขยายความหมายจากการกระทบกระทั่งหรือสัมผัส เป็นการมีเพศสัมพันธ์ เช่นเดียวกับคำว่า “ทำ” “เอา” ขยายความหมายจากการกระทำหรือการรับเป็นการทำกิจกรรมทางเพศ ส่วนคำว่า “นอน” ขยายความหมายจากการหลับพักผ่อนด้วยการเอนตัวลง เป็นการมีเพศสัมพันธ์กับผู้อื่น

3.1.2 อุปลักษณฺ์สิ่งของ

อุปลักษณฺ์สิ่งของเป็นการใช้สิ่งของต่างๆ เปรียบเทียบกับอวัยวะ หรือสัดส่วนในร่างกาย จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าผู้คุกคามทางเพศแสดงการคุกคามโดยใช้การเปรียบเทียบสิ่งของกับอวัยวะ หรือสัดส่วนในร่างกายของผู้ถูกคุกคาม ซึ่งพบคำที่นำมาเปรียบเทียบ ได้แก่ “กะละมัง” “กระดาน” “ไม้กระดาน” “กระดานโต้คลื่น” “ซาโต้สะสนุกเกอร์” ดังตัวอย่าง

(13) “ตูดใหญ่มากกับกะละมัง”

(14) “แหม! นันนมหรือกระดานโต้คลื่นอะ”

(15) “นันนมหรือกระดาน”

จากข้อมูลพบว่าการเปรียบเทียบของผู้คุกคามทางเพศ เน้นที่ขนาดของสิ่งที่นำมาเปรียบเป็นหลัก เพื่อทำให้ผู้ถูกคุกคามรู้สึกไม่ดีต่อคำเปรียบ เช่น ตัวอย่าง (13) เปรียบเทียบ “ตูด” เป็น “กะละมัง” สื่อถึงขนาดที่ใหญ่ของตูด หรือตัวอย่าง (14) ผู้คุกคามเปรียบเทียบ “นม” ที่มีลักษณะกลม เป็น “กระดานโต้คลื่น” ที่มีลักษณะแบน ซึ่งเช่นเดียวกับการเปรียบในตัวอย่าง (15)

3.1.3 อุปลักษณอาหาร

อุปลักษณอาหารเป็นการใช้คำเกี่ยวกับอาหาร การกิน สื่อถึงการมีเพศสัมพันธ์หรือเรื่องเพศ จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบอุปลักษณเกี่ยวกับอาหารหรือการกิน ได้แก่ “กิน” “ชิม” “หิว”

ดังตัวอย่าง

- (16) “นำกินจังเลยนะเธอ”
- (17) “ปากหวานจัง ขอชิมหน่อย”
- (18) “หิวมมจิง”

จากตัวอย่าง (16) คำว่า “กิน” ไม่ใช่กริยาที่ใช้กับการกินอาหาร แต่ในที่นี้เปรียบเทียบกับการขอมีเพศสัมพันธ์ และเช่นเดียวกับ ตัวอย่าง (17) คำว่า “ชิม” ไม่ใช่กริยาที่ใช้กับการทดลองกิน เพื่อให้รู้รสชาติ แต่สื่อถึงการขอมีเพศสัมพันธ์ นอกจากนี้ ผู้คุกคามทางเพศคุกคามโดยใช้การเปรียบกับอาหาร ดังตัวอย่าง (18) “หิวมม” หากตีความหมายประจำรูป คือ อยากรู้อรรถรสที่มาจากสัตว์ ซึ่งเป็นเครื่องตมชนิดหนึ่ง แต่ในที่นี้หมายถึงนมที่เป็นอวัยวะส่วนหนึ่งอยู่บริเวณหน้าอกของเพศหญิง ดังนั้น คำว่า “หิว” จึงสื่อถึงเรื่องเพศ มากกว่าการรับประทานอาหารตามปกติ

3.1.4 อุปลักษณสัตว์

อุปลักษณสัตว์เป็นการใช้คำที่หมายถึงสัตว์ต่างๆ เปรียบเทียบกับรูปร่าง สัดส่วนในร่างกาย และอวัยวะเพศ จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าผู้คุกคามทางเพศแสดงการคุกคามโดยใช้ อุปลักษณสัตว์ ดังตัวอย่าง

- (19) “หอยแมลงภู่ปะ”
- (20) “นั่นอะไรอยู่ในเป้าอะ ปลาชะโดรีเปล่า”

จากตัวอย่าง (19) เป็นการเปรียบเทียบ “หอยแมลงภู่” กับอวัยวะเพศหญิง เนื่องจากหอยมีสองฝาประกบกัน ซึ่งลักษณะคล้ายกับอวัยวะเพศหญิง ส่วนตัวอย่าง (20) เปรียบ “ปลาชะโด” กับอวัยวะเพศชาย เนื่องจากปลาชะโด เป็นปลาน้ำจืดที่มีขนาดใหญ่ รูปร่างลำตัวค่อนข้างกลมยาว ลำตัวสีน้ำตาลอมเขียว ปลาชะโดจึงถูกนำมาเปรียบกับอวัยวะเพศของเพศชายที่มีขนาดใหญ่

นอกจากการเปรียบสัตว์กับอวัยวะเพศหญิงและเพศชายแล้ว สัตว์ถูกนำมาเปรียบกับรูปร่าง สัดส่วน สรีระในร่างกาย เช่น

- (21) “อ้วนเท่าช้าง”
- (22) “นั่นคนหรือแมวน้ำ”
- (23) “นั่นขาดนหรือขาข้าง”

จากตัวอย่าง (21) – (23) “ข้าง” และ “แมวน้ำ” ซึ่งเป็นสัตว์ที่มีรูปร่างอ้วนและมีขนาดใหญ่ ถูกนำมาเปรียบกับรูปร่างของผู้ถูกคุกคามทางเพศว่าอ้วนและรูปร่างใหญ่เหมือนข้างกับแมวน้ำ และเช่นเดียวกับ “ขาข้าง” เนื่องจาก “ข้าง” เป็นสัตว์ที่มีขนาดใหญ่ ดังนั้น ขาของข้างจึงมีขนาดใหญ่เช่นกัน ขาของคนที่น่า มาเปรียบกับขาของข้าง จึงหมายถึง ขาใหญ่มาก

3.1.5 อุปลักษณ์ทางการแพทย์

อุปลักษณ์ทางการแพทย์เป็นการนำคำศัพท์ทางการแพทย์มาใช้เปรียบเทียบการกระทำในการ คุกคามทางเพศ จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าผู้คุกคามทางเพศแสดงการคุกคามโดยใช้อุปลักษณ์ทางการแพทย์ ซึ่งในการวิจัยนี้พบคำว่า “ฉีดยา ดังตัวอย่าง

(24) “เดี๋ยวจับฉีดยาเลย”

จากตัวอย่าง (24) คำว่า “ฉีดยา” เป็นคำที่ใช้ในทางการแพทย์ คือ การเอายาฉีดเข้าไปใน ร่างกายทางใต้ผิวหนัง ทางกล้ามเนื้อ หรือทางเส้นเลือด (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. 2546: 337) แต่การฉีดยาในที่นี้ หมายถึง การมีเพศสัมพันธ์ โดยเปรียบเทียบอวัยวะเพศชายกับเข็มฉีดยา เนื่องจาก มีลักษณะคล้ายกัน

3.2 การใช้วัจนกรรม (Speech acts)

วัจนกรรมเป็นการใช้ภาษาของผู้คุกคามทางเพศเพื่อสื่อเจตนาบางอย่าง และนำไปสู่การกระทำ ซึ่งใน การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การวิเคราะห์วัจนกรรมของเซิร์ล (Searle. 1969: 57-61) จากผลการ วิเคราะห์ข้อมูลการคุกคามทางเพศพบวัจนกรรม ได้แก่ 1) วัจนกรรมเชิญชวน 2) วัจนกรรมชื่นชม และ 3) วัจนกรรมตำหนิ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.2.1 วัจนกรรมเชิญชวน

การเชิญชวนเป็นกลวิธีที่ผู้คุกคามทางเพศกล่าวในลักษณะของการชวนอีกฝ่ายให้ร่วมทำกิจกรรม เกี่ยวกับเรื่องเพศ จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบการใช้ประโยคคำถามและปรากฏในรูปแบบ “ไป...ไหม (มัย)” “ไป...กัน” “ไป...ด้วยกันมัย” “...มัย” หรือการใช้ดัชนีปริจเฉท “นะ” “สิ” เพื่อชักชวน ดังตัวอย่าง

(25) “แม่สาวน้อย สนใจไปรู้จักกับพี่มัย?”

(26) “ไปนอนด้วยไหม”

3.2.2 วัจนกรรมการชม

การชมเป็นการที่ผู้คุกคามทางเพศกล่าวคำชื่นชม รูปร่าง หน้าตา การแต่งกาย ของผู้ถูกคุกคามทางเพศ จากแบบสอบถามพฤติกรรมการคุกคามทางเพศพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามให้ข้อมูลว่าการชมบางครั้งถือเป็นการ คุกคามทางเพศ เนื่องจากผู้ตอบแบบสอบถามให้ข้อมูลว่าการชมไม่จำเป็นว่าจะสร้างความพึงพอใจกับอีกฝ่ายทุก ครั้งเสมอ การชมอาจทำให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกอึดอัดใจกับคำพูดดังกล่าว ซึ่งตรงข้ามกับทฤษฎีความสุขภาพที่

บราวน์และเลวินสัน (Brown; & Levinson, 1987: 62) ที่กล่าวว่าเกี่ยวกับความต้องการพื้นฐานของคน คือ ความต้องการที่จะได้รับการชื่นชมจากบุคคลอื่น

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบวาทกรรมการชม ดังตัวอย่าง

(27) “แต่งตัวน่ารักจังนะน้อง”

(28) “หน้าตาดีนะเรานะ”

จากการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้สอบถามผู้ตอบแบบสอบถาม โดยผู้ตอบแบบสอบถามกล่าวว่าการชมดังกล่าวมีการทำท่าทางและเสียงล้อเลียน ทำให้ผู้ตอบสอบถามรู้สึกเหมือนเป็นการคุกคามมากกว่าเป็นการชมโดยปกติทั่วไป

3.2.3 วาทกรรมตำหนิ

การตำหนิเป็นกลวิธีที่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดรู้สึกไม่เห็นด้วยกับการกระทำของคู่สนทนา เป็นการกล่าวติเตียนการกระทำของอีกฝ่าย ไม่ว่าจะเป็นการแต่งกายที่ไม่เหมาะสม การตำหนิว่ากระโปรงและกางเกงมีขนาดสั้นเกินไป การใส่เสื้อที่มีคอกว้างหรือรัดรูปจนเกินไป ซึ่งมักแสดงการตำหนิในรูปประโยคคำถาม จากผลการวิเคราะห์พบการใช้ภาษาของผู้คุกคามแสดงการตำหนิ ดังตัวอย่าง

(29) “กระโปรงสั้นไปไหม”

(30) “ทำไมใส่เสื้อรัดรูปจัง”

จากตัวอย่าง (29) – (30) เป็นการคุกคามเกี่ยวกับการแต่งกายของผู้ถูกคุกคามว่ากระโปรงสั้นและเสื้อที่ใส่รัดรูปมาก เป็นการตำหนิการแต่งกายสื่อถึงสัดส่วนหรือการมองเห็นอวัยวะต่างๆ ของผู้สวมใส่ เนื่องจากในความเป็นจริงหากกระโปรงสั้นก็จะเห็นชวงขามาก เสื้อรัดรูปจะเห็นสัดส่วนของผู้สวมใส่

3.3 การใช้เสียงสื่อความหมายอารมณ์ทางเพศ

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบการใช้เสียงสื่อความหมายอารมณ์ทางเพศได้แก่การร้องเพลง การเลียนแบบเสียงขณะมีเพศสัมพันธ์ ดังตัวอย่าง

(31) “เห็นหมี่หนุ่มมัย เห็นหมี่หนุ่มมัย เห็นหมี่หนุ่มมัย” (จากเพลงเห็นหมี่หนุ่มไหม ผู้ร้อง คือ วงดีปลี่)

(32) “คันหุไม่รู้เป็นอะไร” (จากเพลงคันหุ ผู้ร้อง คือ วงเทอร์โบ)

ตัวอย่าง (31) – (32) เพลงเห็นหมี่หนุ่มไหม เป็นการใช้คำพวนสื่อถึงอวัยวะเพศของเพศหญิง และเพลงคันหุสื่อถึงความต้องการมีเพศสัมพันธ์ ส่วนตัวอย่าง (33) – (34) ผู้คุกคามทางเพศทำเสียงเลียนแบบเสียงขณะมีเพศสัมพันธ์ในขณะสนทนากับผู้ถูกคุกคามทางเพศ

(33) “อืด!! อ่าห์ !! โอ้ววว”

(34) “อ้ววว อ่าห์”

3.4 การใช้วัจนภาษา

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบการใช้วัจนภาษาหรือท่าทางในการคุกคามทางเพศ

ดังตัวอย่าง

- ผู้คุกคามเดินชนผู้ถูกคุกคาม
- ผู้คุกคามวางมือบนไหล่ผู้ถูกคุกคาม
- ผู้คุกคามวางมือบนเก้าอี้ที่ผู้ถูกคุกคามใช้อยู่
- ผู้คุกคามใช้สายตามองเรือนร่างผู้ถูกคุกคาม

ผลการวิเคราะห์ทกวิธีการโต้ตอบของผู้ถูกคุกคามทางเพศ

จากผลการวิเคราะห์ทกวิธีการโต้ตอบของผู้ถูกคุกคามทางเพศ ผู้วิจัยพบทกวิธีการโต้ตอบ 2 ทกวิธีหลัก คือ 1) ทกวิธีทางศัพท์ และ 2) ทกวิธีทางวัจนปฏิบัติศาสตร์และวาทกรรม ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

ตาราง 2 สรุปผลทกวิธีการโต้ตอบของผู้ถูกคุกคามทางเพศ

ทกวิธีทางภาษา	รูปภาพที่พบ	ตัวอย่างการโต้ตอบ
1. ทกวิธีทางศัพท์		
1.1 การใช้คำอ้างถึงบิดามารดา หรือบุพการี	“นมแม่มีงลิ” “บิดาแกลิ” “หนักหัวแม่มีงปะ” “พ้อมมีงหรอ” “เหี้ย...แม่ง” “คัพเดียวกับแม่แกมั่ง”	ผู้คุกคาม : “กางเกงสั้นเสมอจิมเลย” ผู้ถูกคุกคาม : “หนักหัว <u>แม่มีงปะ</u> ”
1.2 การใช้คำสรรพนามที่ไม่สุภาพ	“กู” “มีง (เมิง)”	ผู้คุกคาม : “นมหรือหลังวะ” ผู้ถูกคุกคาม : “ <u>เรื่องของกู</u> ”
1.3 การใช้คำทหาบ คำด่า	“อีท่า” “ไอเหี้ย” “ไอทีน” “สันติน” “เสือก”	ผู้คุกคาม : “ฉันชอบหน้าอกเธอมันใหญ่มาก” ผู้ถูกคุกคาม : “ <u>ไอเหี้ย</u> ”
2. ทกวิธีทางวัจนปฏิบัติศาสตร์และวาทกรรม		
2.1 การใช้วัจนกรรม		
2.1.1 วัจนกรรมปฏิเสธ	“ไม่เอา” “ไม่ใช่” “ไม่เห็น” “ไม่เป็นไร” “ไม่เคย”	ผู้คุกคาม : “เห็นจากตอนนั้นมัยที่พระนางมีไรกัน” ผู้ถูกคุกคาม : “ <u>ไม่เห็น</u> ”

กลวิธีทางภาษา	รูปภาพที่พบ	ตัวอย่างการโต้ตอบ
2.1.2 วัจนกรรมขอบคุณ	“ขอบคุณค่ะ/ครับ” “ขอบใจ” “ใจ”	ผู้คุกคาม : “แต่งตัวน่ารักจังนะน้อง” ผู้ถูกคุกคาม : “ขอบคุณค่ะ”
2.1.3 วัจนกรรมการขู่	ฉันจะแจ้ง/เรียกดตำรวจ	ผู้คุกคาม : “ถ้าไม่ยอมติด E คุณต้องนอนกับผม” ผู้ถูกคุกคาม : “ตลกก็ตลกค่ะ ฉันจะแจ้งตำรวจ ข้อหาข่มขู่”
2.1.4 วัจนกรรมประชดประชัน	“แถวนี้ไม่มีชายค่ะต้องไปตลาดสด” “กินข้าวลิรับ” เจอกับเมียเธอ” “เหม็นมากเลยจ๊ะ”	ผู้คุกคาม : “เห็นหมี่หนุม്മี่ เห็นหมี่หนุม്മี่ เห็นหมี่หนุม്മี่!” ผู้ถูกคุกคาม : “เหม็นมากเลยจ๊ะ”
2.2 การถามกลับ	“มึน” “อะไร” “เธอ” “ทำไม”	ผู้คุกคาม : “ยังขิงอยู่มึนจ๊ะ หน้าแบบนี้ซึ่งแน่นอน” ผู้ถูกคุกคาม : “แล้วเรื่องอะไรของแก”
2.3 การใช้วัจนภาษา		
2.3.1 การใช้ความเงิบ	เงิบ	ผู้คุกคาม : “ออสวยจัง” ผู้ถูกคุกคาม : เงิบ
2.3.2 การเดินหนี	เดินหนี	ผู้คุกคาม : “เห็นหมี่ไหม” ผู้ถูกคุกคาม : ไม่ตอบเดินหนีเลย

จากตาราง 2 สามารถวิเคราะห์กลวิธีการโต้ตอบของผู้ถูกคุกคามทางเพศ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) กลวิธีทางศัพท์

กลวิธีทางศัพท์ หมายถึง กลวิธีที่ผู้ถูกคุกคามทางเพศใช้คำศัพท์ในการโต้ตอบผู้คุกคามทางเพศ ได้แก่ การใช้คำอ้างถึงบิดามารดาหรือบุพการี การใช้คำสรรพนามไม่สุภาพ การใช้คำหยาบ คำด่าดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 การใช้คำอ้างถึงบิดามารดาหรือบุพการี

คำอ้างถึงบิดามารดาหรือบุพการี เป็นถ้อยคำที่มีคำเรียกบิดา มารดาหรือบุพการี ได้แก่ พ่อ แม่ บิดามารดารวมอยู่ด้วยจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าผู้ถูกคุกคามทางเพศใช้การโต้ตอบโดยอ้างถึงบิดามารดาหรือบุพการีของผู้คุกคาม โดยพบคำว่า “นมแม่มีงลิ” “บิดาแกลิ” “หนักหัวแม่มีงปะ” “พ่อมีงหรือ” “เหี้ย...แม่” “ศัพท์เดียวกับแม่แกมั้ง” “ไปดูหน้าอกแม่เธอไป” “พายพ่องตาย” “หนักหัวแม่มีงหรือ” ดังตัวอย่าง

- (35) ผู้คุกคาม : “ทิวนมจิ้ง”
 ผู้ถูกคุกคาม : “นมแม่มิ่งลิ”
- (36) ผู้คุกคาม : “กางเกงสั้นเสมอจิมเลย”
 ผู้ถูกคุกคาม : “หนักหัวแม่มิ่งปะ”

1.2 การใช้คำสรรพนามไม่สุภาพ

คำสรรพนามไม่สุภาพ หมายถึง การใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 เช่น กู และสรรพนามบุรุษที่ 2 เช่น มิ่ง เป็นต้น จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าผู้ถูกคุกคามทางเพศได้ตอบด้วยการใช้คำสรรพนามไม่สุภาพ คือ “กู” “มิ่ง (เมิ่ง)” ดังตัวอย่าง

- (37) ผู้คุกคาม : “อ๊า...เสียวจิ้งเลย”
 ผู้ถูกคุกคาม : “เสียวอะไรของเมิ่ง”
- (38) ผู้คุกคาม : “แฟนเอาบ่ยอมเหนีย”
 ผู้ถูกคุกคาม : “สั้นตีน กูไม่ใช่มิ่ง”

1.3 การใช้คำหยาบ คำด่า

คำหยาบ คำด่า หมายถึง ถ้อยคำที่ไม่สุภาพ ไม่ควรพูดหรือใช้ในการสื่อสาร ซึ่งการที่ผู้พูดเลือกใช้คำหยาบ คำด่า เป็นการใช้เพื่อแสดงความโกรธหรือความไม่พอใจ เมื่อผู้พูดแสดงความโกรธออกมาโดยการใช้คำหยาบ คำด่าเหล่านั้น ผู้ฟังสามารถรับรู้และเข้าใจได้ทันทีว่าผู้พูดต้องการแสดงความไม่พอใจต่อตน (วิสันต์ สุขวิสิทธิ์. 2547: 13) จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบการใช้คำเรียกขาน คือ “อ๊า” “อ๊าเหี้ย” “อ๊าหีน” การใช้คำนาม คือ “สั้นตีน” และการใช้คำกริยา คือ “เลือก” ดังตัวอย่าง

- (39) ผู้คุกคาม : “ไปตีไปมิ่ง”
 ผู้ถูกคุกคาม : “ไม่เอาอะ อ๊า”
- (40) ผู้คุกคาม : “แฟนเอาบ่ยอมเหนีย”
 ผู้ถูกคุกคาม : “สั้นตีน กูไม่ใช่มิ่ง”
- (41) ผู้คุกคาม : “มิ่งเคยเปล่า”
 ผู้ถูกคุกคาม : “เลือกไร”

2) กลวิธีทางวจนปฏิบัติศาสตร์และวาทกรรม

กลวิธีทางวจนปฏิบัติศาสตร์และวาทกรรม หมายถึง กลวิธีการใช้ภาษาที่ผู้ถูกคุกคามทางเพศใช้ในการโต้ตอบการคุกคามทางเพศ โดยต้องอาศัยบริบท ความรู้พื้นฐาน และความเข้าใจเกี่ยวกับคำศัพท์ด้านเพศและการมีเพศสัมพันธ์ประกอบการตีความ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 การใช้วจนกรรม

วจนกรรมเป็นการสื่อเจตนาบางอย่างของผู้ถูกคุกคาม เพื่อโต้ตอบการถูกคุกคามทางเพศ จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลการคุกคามทางเพศพบวจนกรรม ได้แก่ 1) วจนกรรมปฏิเสธ 2) วจนกรรมขอบคุณ 3) วจนกรรมการชู้ และ 4) วจนกรรมประชดประชัน ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1.1 วจนกรรมปฏิเสธ

วจนกรรมปฏิเสธเป็นอีกกลวิธีหนึ่งในการโต้ตอบของผู้ถูกคุกคามทางเพศ เพื่อแสดงความไม่ยอมรับ ไม่เห็นด้วย และไม่สนับสนุนเรื่องที่ถูกคุกคามทางเพศพบ จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบวจนกรรมการปฏิเสธ ดังตัวอย่าง

- (42) ผู้คุกคาม : “ผมอัดตุตพีได้มัยอะ”
 ผู้ถูกคุกคาม : “ไม่เอาเว้ย! กูไม่ชอบถั่วดำ”
- (43) ผู้คุกคาม : “เคยโคเนรียงน้องสาว”
 ผู้ถูกคุกคาม : “ไม่เคย”

2.1.2 วจนกรรมขอบคุณ

วจนกรรมขอบคุณเป็นกลวิธีที่ผู้ถูกคุกคามทางเพศใช้เพื่อโต้ตอบกลวิธีการชมของผู้คุกคามทางเพศ จึงเป็นที่น่าสังเกตว่าถึงแม้ว่าหากกลวิธีที่ผู้คุกคามทางเพศเลือกใช้เป็นกลวิธีหรือภาษาที่ใช้ไม่รุนแรง การโต้ตอบของผู้ถูกคุกคามทางเพศก็แปรไปตามด้วย กล่าวคือ เมื่อผู้คุกคามทางเพศใช้การชม ผู้ถูกคุกคามทางเพศโต้ตอบด้วยการขอบคุณ ถึงแม้ว่าการชมทำให้ผู้ถูกคุกคามรู้สึกว่าการตนเองกำลังถูกคุกคามทางเพศก็ตาม จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบการตอบคำชมด้วยการขอบคุณ ดังตัวอย่าง

- (44) ผู้คุกคาม : “แต่งตัวน่ารักจังนะน้อง”
 ผู้ถูกคุกคาม : “ขอบคุณค่ะ”
- (45) ผู้คุกคาม : “วันนี้แต่งตัวหล่อละ”
 ผู้ถูกคุกคาม : “ขอบคุณครับ”

2.1.3 วจนกรรมการชู้

การชู้เป็นกลวิธีหนึ่งในการโต้ตอบของผู้ถูกคุกคามทางเพศ ผู้ถูกคุกคามทางเพศใช้กลวิธีนี้ โดยอ้างถ้อยคำเกี่ยวข้องกับกฎหมาย ซึ่งหากมีการดำเนินคดีทางกฎหมายจะส่งผลกระทบต่อตำแหน่ง หน้าที่การงานของผู้คุกคาม หรือข่มขู่ว่าผู้คุกคามทางเพศจะถูกทำร้ายกลับอย่างแน่นอน จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบวจนกรรมชู้ ดังตัวอย่าง

- (46) ผู้คุกคาม : “ถ้าไม่ทำนะจะแฉเรื่องเธอกับแฟน”
 ผู้ถูกคุกคาม : “ถ้าคุณทำแบบนี้ฉันอย่าหวังจะได้กลับบ้านครบ 32”
- (47) ผู้คุกคาม : “ถ้าไม่ยอมมีอะไรกับผม คุณก็ไม่ผ่านวิชานี้ ลองดูซิ”
 ผู้ถูกคุกคาม : “โรครจิต จะแจ้งความ ก็ลองดูซิ !”

2.1.4 วัจนกรรมประชดประชัน

การประชดประชัน คือ การที่ผู้ถูกคุกคามทางเพศพยายามแสดงความรู้สึกไม่พอใจของตนออกมาให้ผู้คุกคามรับรู้ จากการใช้คำพูดที่มีลักษณะกระทบกระทั่ง แดกดัน พุดในสิ่งที่ตรงกันข้ามกับความเป็นจริงหรือตรงข้ามกับสิ่งที่ผู้คุกคามทางเพศคิด บางครั้งอาจพุดให้เกินจริง หรือพุดในสิ่งที่เป็นไปได้ จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าผู้ถูกคุกคามทางเพศใช้การประชดประชันในการโต้ตอบ ดังตัวอย่าง

- (48) ผู้คุกคาม : “อยากกินส้มจัง (ชื่อส้ม)”
 ผู้ถูกคุกคาม : “แถวนี้ไม่มีขายจะต้องไปตลาดสด”
- (49) ผู้คุกคาม : “กระดุมปริแล้ว...จะทะเลาะกันนะ”
 ผู้ถูกคุกคาม : “แม่ให้มาหนะ”

จากตัวอย่าง (49) เป็นการตอบที่ทำให้เป็นอีกเรื่องหรือเป็นเรื่องตรงข้ามกับเรื่องที่ถูกคุกคามทางเพศถามเพื่อประชดประชัน เช่น “อยากกินส้มจัง” คนชื่อส้มได้ตอบโดยกล่าวว่า “แถวนี้ไม่มีขายจะต้องไปตลาดสด” ซึ่งเป็นส้มเหมือนกัน แต่ไม่ใช่สิ่งที่ผู้คุกคามทางเพศต้องการ หรือตัวอย่าง (53) ผู้คุกคามทางเพศกล่าวว่า “กระดุมปริแล้ว...จะทะเลาะกันนะ” เนื่องจากเลื้อยที่ผู้ถูกคุกคามใส่ใจแน่นมาก ผู้คุกคามทางเพศจึงกล่าวว่ากระดุมจะปริ เพราะหน้าอกของผู้ถูกคุกคามใหญ่ ผู้ถูกคุกคามทางเพศกลับโต้ตอบไปว่า “แม่ให้มาหนะ” เป็นการประชดประชันและบอกเหตุผล ซึ่งเรื่องที่ตอบไม่ตรงกับที่ผู้คุกคามทางเพศกล่าว

2.2 การถามกลับ

การถามกลับเป็นการตั้งคำถามย้อนกลับไปยังผู้คุกคามทางเพศเพื่อจบการสนทนา เป็นการตั้งคำถามที่มีได้ต้องการคำตอบแต่อย่างไร จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบคำแสดงคำถาม ได้แก่ “มี้ย” “อะไร” “เธอ” “ทำไม” ดังตัวอย่าง

- (50) ผู้คุกคาม : “เสื้อจะปริแล้วมั้ง”
 ผู้ถูกคุกคาม : “แล้วจะซื้อใหม่ให้มี้ย”
- (51) ผู้คุกคาม : “นั่นขาคนหรือขาช้าง?”
 ผู้ถูกคุกคาม : “แล้วมึงว่ากูเป็นอะไร”

2.3 การใช้วาทภาษา

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบการใช้วาทภาษา 2 ลักษณะ ได้แก่ การใช้ความเงียบ และการเดินหนี ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.3.1 การใช้ความเงียบ

การใช้ความเงียบ คือ การไม่โต้ตอบใดๆ ของผู้ถูกคุกคาม ซึ่งตรงกับ ทรวงธรรม อินทรจักร (Songthama Intachakra, 2001: 60) เรียกว่า “ความเงียบแบบจบบท (Ending silence)” กล่าวคือ เป็นการเงียบที่ผู้พูดไม่ต้องการสื่อสารกับผู้ฟังอีกต่อไป เช่นเดียวกับผู้ถูกคุกคามทางเพศที่ใช้ความเงียบเพื่อจบการสนทนา ดังตัวอย่าง

- (52) ผู้คุกคาม : “ออกสวยจัง”
 ผู้ถูกคุกคาม : เงียบ
- (53) ผู้คุกคาม : “เคยโดนหรือยังน้องสาว”
 ผู้ถูกคุกคาม : ไม่ตอบ

2.3.2 การเดินหนี

การเดินหนีเป็นอีกกลวิธีหนึ่งที่ผู้ถูกคุกคามใช้ในการเลี่ยงหรือหลบการคุกคามจากผู้คุกคามทางเพศ กล่าวคือ ไม่ให้ความสนใจ โดยการเดินหนี เป็นที่น่าสังเกตว่าผู้ถูกคุกคามเลือกใช้กลวิธีนี้น้อยมาก สะท้อนให้เห็นว่าปัจจุบันผู้ถูกคุกคามพยายามโต้ตอบกลับ ไม่นิ่งเงียบ หรือปล่อยให้สิ่งเหล่านี้ผ่านไป ซึ่งสอดคล้องกับ นันทวัฒน์ อาศิริพจนกุล (2551: 140) พบว่าปัจจุบันสตรีสายอาชีพด้านส่งเสริมการขายและการตลาด มีวิธีการเผชิญปัญหาและกลไกการป้องกันตัวเอง โดยโต้ตอบด้วยคำพูด เช่น การพูดเสียงประเด็นเพื่อให้สามารถทำงานต่อไปได้ เป็นต้น

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบตัวอย่างต่อไปนี้

- (54) ผู้คุกคาม : “เห็นหมี่ไหม”
 ผู้ถูกคุกคาม : ไม่ตอบเดินหนีเลย
- (55) ผู้คุกคาม : วางมือบนไหล่
 ผู้ถูกคุกคาม : ลุกออกไป

ผลการวิเคราะห์มุมมองการคุกคามทางเพศวิเคราะห์จากผู้คุกคามทางเพศและผู้ถูกคุกคามทางเพศ

จากการวิเคราะห์การคุกคามทางเพศและกลวิธีที่ผู้ถูกคุกคามโต้ตอบสะท้อนให้เห็นมุมมองความคิดเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศ 2 มุมมอง ได้แก่ 1) มุมมองการคุกคามทางเพศของผู้คุกคามทางเพศ และ 2) มุมมองของการโต้ตอบการคุกคามทางเพศของผู้ถูกคุกคามทางเพศ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) มุมมองการคุกคามทางเพศของผู้คุกคามทางเพศ

จากผลการวิเคราะห์ทักวิธีวิธีการคุกคามเพศพบว่าผู้คุกคามทางเพศมองผู้ถูกคุกคามทางเพศเป็นวัตถุ สิ่งของ อาหาร หรือสัตว์ ที่สื่อถึงเรื่องเพศและการมีเพศสัมพันธ์เท่านั้น ซึ่งสะท้อนได้จากการใช้ภาษาที่เห็นอย่างเด่นชัดในงานวิจัยนี้ คือ การใช้อุปลักษณณ์ กล่าวคือ จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบอุปลักษณณ์สิ่งของ เป็นการเปรียบเทียบสิ่งของกับรูปร่าง อวัยวะ หรือสัดส่วนในร่างกายของผู้ถูกคุกคาม เช่น “ແມ່! นั้่นนมหรือกระดาดนได้คล่ี้น อะ” “ตูดใหญ่ยังกับกะละมัง” “นั้่นนมหรือกระดาดน” จากการคุกคามทางเพศดังกล่าวสะท้อนให้เห็นมุมมองความคิดของผู้คุกคามทางเพศที่มองคนเป็นวัตถุ สิ่งของ หรืออาจกล่าวได้ว่ามองผู้ถูกคุกคามทางเพศเป็นวัตถุทางเพศ (Sex object) เพื่อตอบสนองความต้องการทางเพศเท่านั้น นอกจากนี้ จากข้อมูลพบอุปลักษณณ์อาหารสะท้อนให้เห็นมุมมองความคิดของผู้คุกคามทางเพศที่มองเรื่องเพศเชื่อมโยงกับลักษณะของการกิน เช่น “กิน” “ชิม” “หิว” หรือเปรียบเทียบการมีเพศสัมพันธ์เหมือนเป็นอาหารสำหรับผู้คุกคามทางเพศ เช่น “อยากกินล้่มจ้้ง (ชื้อล้่ม)” “ปากหวานจ้้ง ขอชิมหน่อย” “หิวนมจ้้ง” สื่อถึงความต้องการสัมผัส ล้มลองจึงใช้คำคุกคามทางเพศเปรียบกับอาหาร

นอกจากการเปรียบเทียบเรื่องเพศกับอุปลักษณณ์สิ่งของและอุปลักษณณ์อาหารแล้ว อุปลักษณณ์ที่พบบ่อยอีกอุปลักษณณ์ คือ อุปลักษณณ์สัตว์ สะท้อนให้เห็นมุมมองความคิดของผู้คุกคามทางเพศที่มีมุมมองและความคิดที่เห็นความใกล้เคียงกันระหว่างสัตว์กับคน จึงเกิดการเปรียบเทียบดังกล่าวจากข้อมูลสามารถสรุปการเปรียบเทียบได้ 2 ลักษณะใหญ่ๆ ได้แก่

1) อุปลักษณณ์สัตว์เปรียบเทียบกับอวัยวะเพศของทั้งเพศหญิงและเพศชาย โดยใช้รูปร่างลักษณะที่คล้ายคลึงกันเป็นหลักในการเปรียบเทียบ จากการวิเคราะห์ข้อมูลอวัยวะเพศหญิงมักถูกเปรียบกับหอย อวัยวะเพศชายมีการเปรียบกับสัตว์ เช่น ปลาชะโด เป็นต้น

2) อุปลักษณณ์สัตว์ถูกนำมาเปรียบเทียบกับรูปร่างและสัดส่วนในร่างกาย เช่น ถ้าผู้ถูกคุกคามทางเพศรูปร่างอ้วน มักถูกเปรียบกับสัตว์ที่มีขนาดใหญ่ เช่น “อ้วนเท่าช้าง” “นั้่นคนหรือแมวน้้า” “นั้่นชาคคนหรือชახ้าง” เป็นต้น

นอกจากนี้ ยังมีอุปลักษณณ์ที่น่าสนใจอีกหนึ่งอุปลักษณณ์ คือ อุปลักษณณ์กิริยาอาการที่สื่อถึงการมีเพศสัมพันธ์เป็นอุปลักษณณ์ที่พูดถึงคำกริยาหลายคำที่แสดงการกระทำทางเพศ เช่น คำว่า “โดน” “เอา” “ทำ” “นอน” แสดงให้เห็นว่าในภาษาไทยมีคำสื่อถึงการมีเพศสัมพันธ์หลายคำมาก ซึ่งทุกคำสื่อถึงการกระทำที่มีทั้งผู้กระทำและผู้รับการกระทำ เช่น “ไปนอนด้วยไหม” “เคยโดนหรือยังน้องสาว” “แพนเอาบอยไหมเนี่ย” “ถ้าไม่ยอมให้ทำ จะปรับเธอตนะ” เป็นต้น

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลเห็นได้ว่าคนพูดถึงเรื่องเพศในชีวิตประจำวันแฝงในการพูดคุยทั่วไป ไม่ว่าจะเป็นการพูดเพื่อให้เกิดความสนุกสนานหรือการกล่าวติชมรูปร่างสัดส่วนของผู้อื่น ซึ่งการติชมอาจเกิดจากผู้หญิงหรือผู้ชายก็ได้

และสิ่งเหล่านี้หากเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ สรีระ อวัยวะในร่างกาย การดิขมนั้นๆ ถือเป็น “การคุกคามทางเพศ” ทั้งสิ้น และเนื่องจากอุปลักษณะเป็นเครื่องมือที่สามารถถ่ายทอดจินตนาการได้เป็นอย่างดี จึงถูกหยิบยกขึ้นมาในการใช้ภาษาเสมอ สอดคล้องกับที่ดลนภา โง่นใจรักษ์ (2546) วิเคราะห์อุปลักษณะเรื่องเพศในห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ต ซึ่งพบว่า การพูดเรื่องเพศไม่ว่าจะเป็นการพูดซึ่งหน้าหรือในโลกเสมือนจริงที่สื่อสารในอินเทอร์เน็ต คนไทยใช้อุปลักษณะเป็นสื่อในการพูดถึงเรื่องเพศอยู่เสมอ

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลนอกจากพบการใช้อุปลักษณะอย่างโดดเด่นของผู้คุกคามทางเพศแล้ว กลวิธีที่พบอีกกลวิธี คือ การคุกคามทางเพศที่กล่าวถึงสรีระหรืออวัยวะในร่างกาย เช่น “ขา” “หน้าอก” “นม” “ตูด” “สะโพก” “ก้น” เป็นต้น การคุกคามทางเพศที่พบนอกจากการพูดถึงสรีระหรืออวัยวะในร่างกาย ยังพบการเกิดร่วมกับการขยายความ ซึ่งทำให้ถ้อยคำเหล่านั้นกลายเป็น “การคุกคามทางเพศ” อย่างแน่นอน เพราะการขยายความเป็นการเน้นน้ำหนักของการใช้ภาษาในการอธิบายรูปร่าง ลักษณะ สรีระ อวัยวะของผู้ถูกคุกคามทางเพศมากยิ่งขึ้น เช่น “ฉันชอบหน้าอกเธอมันใหญ่มาก” “นมใหญ่จัง” “หน้าอกเธอใหญ่จัง” “อกสวยจัง” “หน้าอกเต่งจัง” “โอโห! ก้นเธอพีตจัง” ซึ่งพบในพฤติกรรมกรพูดเรื่องตลกกลามกหรือใช้คำที่สื่อเรื่องเพศ และพฤติกรรมกรพูดดิขมเกี่ยวกับรูปร่าง หน้าตา การแต่งตัว เสื้อผ้าของผู้ถูกคุกคาม ดังนั้น ในการสนทนาหากเราใช้คำคุณศัพท์ขยายคำนามในการพูดดิขมสรีระหรืออวัยวะในร่างกายอย่างไม่ระมัดระวัง การพูดนั้นอาจกลายเป็นการคุกคามทางเพศได้เช่นเดียวกัน

นอกจากกลวิธีการคุกคามทางเพศที่ได้นำเสนอในข้างต้นแล้ว กลวิธีที่พบย่อยอีกกลวิธีในการคุกคามทางเพศ คือ การใช้วัจนกรรม จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าผู้คุกคามทางเพศใช้วัจนกรรมในหลายรูปแบบ ได้แก่ วัจนกรรมเชิญชวน วัจนกรรมชื่นชม วัจนกรรมตำหนิ จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบวัจนกรรมกรเชิญชวนเพื่อชวนให้อีกฝ่ายร่วมทำกิจกรรมด้วย โดยพบการใช้ประโยคคำถามและปรากฏในรูปแบบ “ไป...ไหม (มัย)” “ไป...กัน” “ไป...ด้วยกันมัย” “...มัย” หรือการใช้ดัชนีปริจเฉท “นะ” “สิ” เพื่อชักชวน จากการใช้วัจนกรรมเชิญชวนของผู้คุกคามทางเพศสะท้อนให้เห็นว่าผู้คุกคามทางเพศต้องการแสดงอำนาจหรือมีอำนาจในการครอบงำผู้ถูกคุกคามทางเพศผลการวิเคราะห์ข้อมูลวัจนกรรมพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามพฤติกรรมกรคุกคามทางเพศให้ความเห็นว่าทั้งวัจนกรรมตำหนิและวัจนกรรมชื่นชมถือเป็นการคุกคามทางเพศด้วยเช่นกัน กล่าวคือ จากข้อมูลพบการตำหนิในเชิงวิพากษ์วิจารณ์ การแต่งกายที่ไม่เหมาะสม วัจนกรรมตำหนิเป็นการคุกคามทางเพศที่แสดงถึงอำนาจของผู้คุกคามทางเพศอย่างชัดเจน เนื่องจากตามหลักเกณฑ์ของเซอร์ล (Searle, 1969) ผู้ตำหนิมักมีอำนาจมากกว่าจึงจะสามารถตำหนิอีกฝ่ายได้ ผู้คุกคามทางเพศจึงเลือกใช้การตำหนิเพื่อแสดงให้เห็นว่าตนมีอำนาจเหนือ สามารถวิพากษ์วิจารณ์ผู้อื่น และนอกจากการใช้วัจนกรรมตำหนิแล้ว เป็นที่น่าสังเกตว่าผู้ตอบแบบสอบถามพฤติกรรมกรคุกคามทางเพศให้ข้อมูลว่า การใช้วัจนกรรมชื่นชม จัดว่าเป็นการคุกคามทางเพศเช่นเดียวกัน กล่าวคือ การชม เช่น “แต่งตัวน่ารักจังนะน้อง” “หน้าตาดีนะเรานะ” “หุ่นแบบนี้ใส่อะไรก็สวย” “วันนี้แต่งตัวสวยนะ” การชมดังกล่าวไม่จำเป็นว่าจะสร้างความพึงพอใจกับอีกฝ่ายทุกครั้งเสมอ การชมอาจ

ทำให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกอึดอัดใจกับคำพูดดังกล่าว ดังนั้น ในการศึกษาการคุกคามทางเพศต่อไปควรศึกษาร่วมกับการใช้ทำนองเสียง น้ำเสียง ของผู้ส่งสารที่สื่อถึงการคุกคามทางเพศ ซึ่งเป็นข้อจำกัดของงานวิจัยนี้ที่ไม่สามารถทราบข้อมูลดังกล่าวได้ เพราะหากเพิ่มน้ำเสียงและบริบทในการสนทนา การชมสามารถกลายเป็นการคุกคามทางเพศได้เช่นเดียวกัน

นอกจากการคุกคามทางวจนภาษาแล้ว ผู้คุกคามทางเพศยังใช้วจนภาษาในการคุกคามทางเพศเช่นกัน เช่น การจับมือ การโอบ การฟิงไหล่ การเดินชน การใช้สายตามองเรือนร่างผู้ถูกคุกคาม ซึ่งสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันบ่อยมาก ผู้คุกคามทางเพศอาจฉวยโอกาสของการพูดคุยหรือใช้อำนาจทางตำแหน่งหน้าที่การงานในการแสดงพฤติกรรมการคุกคามทางเพศ ถึงแม้ว่าพฤติกรรมเหล่านี้เป็นการคุกคามในระดับที่ไม่รุนแรง ไม่ก่อให้เกิดการเจ็บปวดทางร่างกาย แต่มีผลต่อสภาพจิตใจ หากผู้ถูกคุกคามยอมให้เกิดขึ้นหนึ่งครั้งก็จะทำให้เกิดการคุกคามทางเพศในลักษณะนี้ต่อไปและเพิ่มความรุนแรงของการคุกคามมากขึ้นเรื่อยๆ

2) มุมมองของการโต้ตอบการคุกคามทางเพศของผู้ถูกคุกคามทางเพศ

จากผลการวิเคราะห์ทักลวิธีการโต้ตอบการคุกคามทางเพศของผู้ถูกคุกคามทางเพศพบว่าผู้ถูกคุกคามทางเพศมีการโต้ตอบที่แตกต่างจากเดิม กล่าวคือ ในสังคมไทยสมัยก่อน จากผลการวิจัยของ ฮีรพงษ์ บัวหล้า (2544: 162) ที่ศึกษารูปแบบทางพฤติกรรมการคุกคามทางเพศในองค์กรภาครัฐพบว่าการโต้ตอบกลับของผู้ถูกคุกคามทางเพศส่วนใหญ่เลือกอดทนรับสภาพปัญหา พฤติกรรมการโต้ตอบจึงเป็นไปลักษณะที่หนีปัญหา เช่น การเดินหนี การเงิบ การเลี่ยงการเผชิญหน้า และจากการโต้ตอบกลับในลักษณะดังกล่าวกลับยิ่งทำให้สถานการณ์คุกคามทางเพศยิ่งรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ ผลจากงานวิจัยของฮีรพงษ์ บัวหล้า แตกต่างจากงานวิจัยนี้ คือ จากผลการวิเคราะห์การโต้ตอบกลับของผู้ถูกคุกคามทางเพศพบการโต้ตอบกลับด้วยการเดินหนีและเงิบน้อยมาก เห็นได้ชัดว่าผู้ถูกคุกคามทางเพศมีพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปเมื่อถูกคุกคามทางเพศ จากข้อมูลพบการโต้ตอบด้วยการใช้วจนกรรมประชดประชัน วจนกรรมการปฏิเสธ วจนกรรมการขู นอกจากนั้น ยังพบว่าผู้ถูกคุกคามทางเพศโต้ตอบการคุกคามทางเพศ โดยการใช้การถามกลับด้วยการตั้งคำถามย้อนกลับไปยังผู้คุกคามเพื่อจบการสนทนาเป็นการตั้งคำถามที่มีได้ต้องการคำตอบแต่อย่างใด หรือบางครั้งเป็นการโต้ตอบที่ทำให้เป็นเรื่องน่าขำ ซึ่งทำให้การคุกคามทางเพศนั้น ดูด้อยลง ผู้คุกคามมิได้มีอำนาจเหนือผู้ถูกคุกคามแต่อย่างใด

ปัจจุบันการสื่อสารที่เพิ่มมากขึ้น เทคโนโลยีต่างๆ ที่เปลี่ยนแปลงไป โลกมีการเปลี่ยนแปลงไป คนในสังคมก็เปลี่ยนแปลงตามจากเดิมการถูกคุกคามทางเพศเป็นเรื่องน่าอายต้องปกปิดไม่ให้ใครรู้ เนื่องจากจะสร้างความเสื่อมเสียชื่อเสียงทั้งตนเองและวงศ์ตระกูลปัจจุบันทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไป เทคโนโลยีช่วยในการเก็บหลักฐานต่างๆ มากมาย ไม่ว่าจะเป็นการถ่ายคลิปวิดีโอจากโทรศัพท์มือถือ จากไอแพด หรือการอัดเสียงต่างๆ เพื่อเป็นหลักฐานในการยืนยันการกระทำผิด การเผยแพร่การกระทำผิดในสังคมออนไลน์เป็นไปอย่างรวดเร็ว และการสร้างความอับอายกลับไปยังผู้คุกคามทางเพศได้อย่างรวดเร็วเช่นเดียวกัน จึงทำให้ผู้ถูกคุกคามทางเพศมีมุมมองในการโต้ตอบเปลี่ยนแปลงไปจากผู้รับการกระทำมาเป็นผู้โต้ตอบกลับการกระทำด้วยความรุนแรงเช่นเดียวกัน

ขึ้นอยู่กับพฤติกรรมการคุกคามที่เกิดขึ้นเป็นไปในลักษณะใด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ทิพย์วรรณ แซ่ปึง (2552: 95-96) ที่ศึกษาพฤติกรรมการคุกคามทางเพศในสถานที่ทำงาน: กรณีศึกษาพยาบาลโรงพยาบาลสุราษฎร์ธานี โดยพบว่าวิธีการเผชิญปัญหาที่พยาบาลใช้เมื่อถูกคุกคามทางเพศ เป็นการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา คือ การเล่าความรู้สึกของตนเองให้กับคนใกล้ชิดฟัง และการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นทางด้านอารมณ์ คือ แสดงออกอย่างตรงไปตรงมาถึงความไม่พอใจต่อผู้คุกคาม นอกจากนี้ จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบข้อสังเกตของการคุกคามทางเพศ คือ ผู้คุกคามทางเพศมีการคุกคามทางเพศด้วยการใช้วัจนกรรมการชม ผู้ถูกคุกคามทางเพศได้ตอบกลับด้วยการใช้วัจนกรรมขอบคุณ เช่น

(56) ผู้คุกคาม : “แต่งตัวน่ารักจังนะน้อง”

ผู้ถูกคุกคาม : “ขอบคุณค่ะ”

จากตัวอย่าง (56) เห็นได้ว่าในปัจจุบันผู้ถูกคุกคามทางเพศไม่เพียงแต่ปรับให้เกิดการสู้กับการคุกคามทางเพศแล้ว ยังใช้การโต้ตอบกลับที่เป็นสุถ้อยคำที่ปรากฏขึ้นจริงกับวัจนกรรมการชม คือ การตอบรับคำชม ซึ่งก็คือ การกล่าวขอบคุณ นั่นเอง การโต้ตอบเช่นนี้สะท้อนให้เห็นว่าอำนาจในการคุกคามทางเพศลดลงกว่าเดิมกับผู้ถูกคุกคามทางเพศมีได้กล่าวการคุกคามทางเพศและหนีปัญหาที่เกิดขึ้นเหมือนในสมัยก่อน

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมด ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่ากลวิธีการโต้ตอบของผู้ถูกคุกคามทางเพศมีการโต้ตอบที่เปลี่ยนแปลงไป การใช้ภาษามีระดับความรุนแรงมากขึ้นขึ้นอยู่กับสถานการณ์ อาจเนื่องมาจากผู้ตอบแบบสอบถามเป็นนิสิตซึ่งถือว่าเป็นคนรุ่นใหม่มีความกล้ามากขึ้นและเป็นบุคคลที่ได้รับความรู้เรื่องสื่อเทคโนโลยีต่างๆ รู้จักการเผยแพร่ข่าวสารในสังคมออนไลน์ และได้รับการเรียนรู้การป้องกันตนเองจากสื่อต่างๆ จึงทำให้กล้าที่จะตัดสินใจเมื่อต้องเผชิญกับสถานการณ์การคุกคามทางเพศที่แรงขึ้น และกล้าที่จะเป็นผู้โต้ตอบมากกว่าจะเป็นผู้รับการกระทำแต่เพียงผู้เดียว

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีแนวทางการปฏิบัติเบื้องต้นเกี่ยวกับการถูกคุกคามทางเพศ ดังต่อไปนี้
หลีกเลี่ยงปัจจัยที่จะก่อให้เกิดการคุกคามทางเพศ เช่น ควรการแต่งกายให้มิดชิดเหมาะสม ไม่อยู่ในที่เปลี่ยว หรือที่รโหฐานสองต่อสอง เป็นต้น และหากเกิดการเผชิญหน้ากับการคุกคามทางเพศผู้ถูกคุกคามทางเพศต้องมีการโต้ตอบกลับ เพื่อให้ผู้คุกคามทางเพศรู้สึกว่าได้มีอำนาจเหนือกว่าผู้ถูกคุกคามทางเพศ กลวิธีทางภาษาสามารถช่วยให้ผู้ถูกคุกคามทางเพศทราบที่กำลังถูกคุกคาม เช่น การขยาดความ การใช้คำสแลง การใช้อุปมาอุปไมยต่างๆ ที่สื่อถึงเรื่องเพศ ผู้ถูกคุกคามไม่ควรอยู่เฉย ควรให้ใช้วัจนกรรมในการโต้ตอบ ได้แก่ วัจนกรรมปฏิเสธ วัจนกรรมประชดประชัน วัจนกรรมการขู่ วัจนกรรมการขอบคุณ การโต้ตอบด้วยการขอบคุณ เปรียบเสมือนการได้รับสิ่งดีๆ ทำให้รู้สึกว่าได้ถูกคุกคาม ซึ่งเป็นการลดอำนาจและทำให้ผู้ถูกคุกคามทางเพศรู้สึกว่า การคุกคามทางเพศไม่ประสบผลสำเร็จ การโต้ตอบด้วยการขู่ การอ้างกฎหมาย เป็นการแสดงความไม่เกรงกลัวต่อการคุกคามทางเพศ ทำให้ผู้คุกคามทางเพศรู้สึกกลัวต่อผลที่จะตามมาของการขู่ เป็นต้น

บรรณานุกรม

- ณัฐพร พานโพธิ์ทอง. (2556). **วาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ตามแนวภาษาศาสตร์: แนวคิดและการนำมาศึกษาวาทกรรมในภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดลนภา โง่นใจรักษ์ (2546). **การศึกษาวิเคราะห์อุปถัมภ์เรื่องเพศในท้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ต**. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ไทยศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ทิพย์วรรณ แซ่ป้ง. (2552). **พฤติกรรมการคุกคามทางเพศในสถานที่ทำงาน: กรณีศึกษาพยาบาลโรงพยาบาลสุราษฎร์ธานี**. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนามนุษย์และสังคม). สงขลา: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- ธีรพงศ์ บัวหล้า. (2544). **รูปแบบทางพฤติกรรมการคุกคามทางเพศในองค์กรภาครัฐ**. วิทยานิพนธ์ ร.ม. (รัฐศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นันทวัฒน์ อาศิรพจนกุล. (2551). **การสื่อสารเพื่อจัดการภาวะคุกคามทางเพศในกิจกรรมส่งเสริมการตลาด**. วิทยานิพนธ์ นศ.ม. (วาริชวิทยา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542**. (2546). กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- วิลันต์ สุขวิสิทธิ์. 2547. **วัฒนธรรมการบริภาษในภาษาไทย**. วิทยานิพนธ์ อ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Brandenbrug, Judith. (1997). **Confronting Sexual Harassment: What Schools and Colleges Can Do**. New York: Teacher College Press.
- Bravo, Ellen; & Cassedy, Ellen. (1992). **The 9 to 5 Guide to Combating Sexual Harassment**. New York: John Wiley & Sons.
- Brown, Penelope; & Levinson, Stephen C. (1987). **Politeness: Some Universals in Language Usage**. Great Britain: Athenxum Press, Gates head, Tyne & Wear.
- Cochrane, J. (1993). **Sexual Respect and Sexual Assault**. New York: McGrawHill.

- Fairclough, Norman. (1995). **Critical Discourses Analysis: The Critical Study of Language.** London: Longman.
- Faley, Lin. (1978). **Sexual Shakedown : The Sexual Haranement of Women on the Job.** New York: Mcgraw-Hill BOOK Company. London: Longman.
- Fitzgerald, L. F., & Shullman, S. L. (1985). **The Development and Validation of an Objectively Scored Measure of Sexual Harassment.** Paper presented at annual meeting of the American Psychological Association: Los Angeles.
- Mackinnon, Catharine A. (1979). **Sexual Harassment of Working Women.** New Havens Yale University United States of America: The Murray Printed.
- Searle, John R. (1969). **Speech Acts.** Cambridge University Press.
- Songthama Intachakra. (2001). **Linguistics Politeness in British English and Thai: A Comparative Analysis of Three Expressive Speech Acts.** Dissertation, Ph.D. (Linguists). London: Queen Mary and Westfield College University of London.
- Till, F. (1980). **Sexual harassment: A Report on the Sexual Harassment of Students.** Washington DC: National Advisory Council on Women's Educational Programs.
- van Dijk, T.A. (1997). Discourse as Interaction in Society. In T.A. van Dijk (ed.). **Discourse Studies: A Multidisciplinary Introduction.** 2 :1-37. London: Sage.